

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 roku

sprawy przeciwko M. G. córce F. i U. z domu D.

urodzonej (...) w K.

obwinionej o to, że

w dniu 24 kwietnia 2013 roku około godziny 12:00 we W., na ul. (...), na terenie Stacji S., w strefie ruchu, prowadząc pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) LJ, nie zachowała szczególnej ostrożności przy włączaniu się do ruchu, w wyniku czego uderzyła w pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinioną **M. G.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia jej kary;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2013 r. około godziny 12:00 we W., na parkingu stacji S., znajdującej się przy ul. (...) doszło do kolizji pomiędzy samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez M. G. oraz samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzonym przez D. P..

M. G., po zatankowaniu paliwa, próbowała opuścić teren stacji, gdy jej samochód samoistnie zgasł. Po ponownym uruchomieniu samochodu, M. G. nie obserwując ruchu ze swej lewej strony, próbując włączyć się do ruchu, stosunkowo szybko, z pełnym, ostrym skretem w lewo, ruszyła do przodu. Uczyniła to przy tym w momencie, gdy D. P. wykonywał manewr omijania jej samochodu. Z tego względu doszło do zderzenia pojazdów. W jego wyniku nastąpiło uszkodzenie obu samochodów.

dowód:

zeznania świadka D. P. k. 7, 40;

nagranie z monitoringu k. 10;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k. 3;

opinia biegłego k. 43-53, 62-63.

Wyrokiem Nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście we Wrocławiu VI Wydział Karny z dnia 7 sierpnia 2013 r., o sygn. akt VI W 3315/13 M. G. została skazana na karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych.

W dniu 29 sierpnia 2013 r. M. G. wniosła sprzeciw od wyroku nakazowego.

dowód:

odpis wyroku nakazowego k. 23;

sprzeciw od nakazu zapłaty k.25.

Obwiniona M. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że po zatankowaniu paliwa i przygotowaniu do jazdy powoli ruszyła. Rozejrzała się, po czym samochód jej zgasł. Ponownie uruchomiła samochód, wcześniej rozglądając się. Nie widziała żadnego samochodu stojącego za nią i dlatego ruszyła. Nagle zauważyła, że ktoś wjechał na pas równoległy. Niespodziewanie kierowca tego samochodu zajeżdżał jej drogę i wjechał na jej pas ruchu. Wówczas doszło do bocznego zderzenia obu pojazdów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim wyjaśniła, że do kolizji doszło, gdy rozpoczęła jazdę po wcześniejszym upewnieniu się w lusterku lewym, że nie jest omijana oraz, że kontynuowała jazdę poruszając się prawym pasem drogi.

Zapis monitoringu wskazuje jednoznacznie, że obwiniona nie wykonała obserwacji ruchu ze swojej lewej strony oraz nie kontynuowała jazdy na wprost lecz wykonała zmianę kierunku ruchu bez odpowiednio zasygnalizowaniu kierunkowskazem tego faktu.

Zapis z monitoringu stanowi obiektywny i tym samym przekonujący dowód określający rzeczywisty przebieg kolizji. Stanowił on również podstawę ustaleń jej przyczyn, przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. D..

Na podstawie dokonanych analiz zapisu z monitoringu i zawartej w aktach dokumentacji, stwierdził on, że do kolizji doszło w wyniku naruszenia reguł ostrożności zarówno przez obwinioną jak i pokrzywdzonego D. P..

Opinia jest rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności tzn. nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała, względnie, gdy jej wnioski końcowe nie znajdują oparcia w badaniach opisanych przez biegłego. Opinia biegłego pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z tej opinii jest przekonujący i zrozumiały dla Sądu. Opinii nie można postawić zarzutu niepełności tzn. nie uwzględnienia, względnie pominięcia niezbędnych czynności badawczych, co ma wpływ na jej końcowe wnioski. Znajduje ona oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły odniósł się do całości materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Z tego względu stanowiła podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie rekonstrukcji kolizji drogowej. Ponadto biegły został uzupełniająco przesłuchany na rozprawie, na której potwierdził treść opinii sporządzonej w formie pisemnej.

Dowód z opinii biegłego koresponduje przy tym z zarówno z treścią zapisu z monitoringu jak i zeznaniami pokrzywdzonego, a także dowodem w postaci notatki urzędowej. Przy uwzględnieniu zatem korelujących ze sobą dowodów Sąd uznał, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Nie zachowała bowiem należytej ostrożności zmieniając kierunek jazdy bez uprzedniej obserwacji odcinka drogi, na który miała zamiar wjechać. Uczyniła to w momencie, gdy jej pojazd był już omijany przez samochód nadjeżdżający z tyłu. Było to bezpośrednią przyczyną kolizji pojazdów.

Orzekając o karze Sąd skorzystał z dobrodziejstwa odstąpienia od jej wymierzenia. Sąd zważył, iż zachodzą szczególne okoliczności czynu, o których stanowi art. 39 § 1 k.w. Zdaniem Sądu zarówno obwiniona jak i pokrzywdzony – oskarżyciel posiłkowy, w jednakowym stopniu przyczynili się do sytuacji kolizyjnej. Technika (...) była niepoprawna. Pokrzywdzony ograniczając gwałtowność swoich manewrów, obserwując poprawnie ruch pojazdów oraz zachowując bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu i sygnalizując zamiar zmiany kierunku ruchu, miał możliwość uniknięcia kolizji. Takową posiadała również obwiniona, która należycie obserwując przedpole jazdy, winna była dostrzec manewr wykonywany przez obwinionego i nie zmieniać, podczas jego wykonywania, kierunku jazdy.

Fakt obopólnego przyczynienia się stron do kolizji i ponoszenia odpowiedzialności za jej zaistnienie w równym stopniu, zdeterminował orzeczenie Sądu.

Konsekwencją rozstrzygnięcia merytorycznego było orzeczenie o kosztach, które oparto o przepis art. 627 k.p.k. i art. 119 § 1 k.p.w.